

ΠΕΡΙΜΕΝΩ ΣΤΗ ΣΚΟΝΗ

Κοίταξε γύρω σου. Σπίτια
αποκαΐδια, και οι περίτεχνες δαντέλες στις κουρτίνες,
επίδεσμοι στις ανοιχτές πληγές και τα σεντόνια σάβανα,
και οι ελαιώνες αίμα. Έτριψα τα μάτια μου
να σβήσω τις εικόνες, το κενό ανάμεσα στις εκρήξεις
ακυρώνεται,
το σφύριγμα των BLU-109 προτού εισχωρήσουν στο έδαφος
βαθιά και στο μυαλό, το ψιθύρισμα του θανάτου
τόσο εκκωφαντικό που δεν τ' ακούς. Αυτό που ακολουθεί
είναι μια γενοκτονία την ώρα που ολοκληρώματα
παραδίδω σε παιδιά που αδιαφορούν, ο ρυθμός μεταβολής
ποτέ ο ίδιος

στην Καμπύλη της Λήθης του Ebbinghaus:

η απώλεια της μνήμης είναι εκθετική, ενώ στα συντρίμια
ενός σχολείου 220 ναυτικά μίλια ανατολικά, τα παιδιά
δεν χρειάζονται υπενθύμιση, είναι βέβαιο
πως αυτά οι κληρονόμοι είναι της γης.

Οι νέες πληροφορίες παγιώνονται
αστραπιαία με την τρέλα της ημέρας και το κροτάλισμα
των ερπυστριοφόρων, και η κλίση της καμπύλης
μηδενίζεται σε ένα τοπικό ακρότατο μαζί με τα όνειρα,
και οι μαργαρίτες σκορπίζονται στον κουρνιαχτό *μ' αγαπά*
δεν μ' αγαπά και οι τυχεροί μετακινούν
το τραύμα στο ασυνείδητο, σ' ένα δυσπρόσιτο
γνωστικό σύστημα εκεί που τα νευρωνικά μονοπάτια
αναστέλλονται μ' ένα επίμονο μουρμουρητό:
μ' αγαπά και μ' αγαπά και μ' αγαπά και μ' αγαπά,
το μόνο που σώζει είναι η μνήμη.

* * *

ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΥΓΟΥΣΤΟΣ1974 * ο
φωτοφράκτης της μνήμης σαν καταιγίδα
ανοιγοκλείνει, στιγμές αιχμάλωτες σ' ένα οπτικό
ασυνείδητο, αόρατα στρώματα μιας υπαρκτής
βίας που ταλαντεύεται στο χρόνο και θεριεύει. Η
μάνα μας εφύρτηκεν την ώρα που ο παπάς μας
ετοιμάζετον ν' ανέβει στο Bedford μαζί με
άλλους εφένδρους για τη Μια Μηλιά * *δέ τη
γεναίκα σου, έρκεσαι με το επόμενο δεν
επέστρεψε ποτέ κανείς * κρυμμένος κάτω από
ένα γαλάζιο νεροχύτη, το κροτάλισμα αθέατου
Bren εισβάλλει στο μυαλό * αλεξιπτωτιστές σαν
φύλλα πέφτουν δίχως άνεμο * πρόσφυγες
σπιλακωμένοι κοιμούνται κατάχαμα, λευκές
σκηνές, ψυχές άταχτα στοιβαγμένες, πέτρες
πυρετός τζαι κοτσινόχωμα, καταυλισμός
Ευλοτύμπου * το M/F ΑΦΡΟΔΙΤΗ αγκομαχούσε
ως τον Πειραιά, ο αδερφός μου δεκατριών
μηνών, η ευλογία ενός παιδιού που ο πατέρας του
δεν ανέβηκε στο Bedford * ο τρόμος φυσομανά
στη σκόνη, ο τρόμος ενυπάρχει πλήρης σε κάθε
κόκκο, κάθε μέρος έχει το ίδιο εξ' άλλου μέγεθος
με το όλον, μια αμφιμονοσήμαντη απεικόνιση *
κρατήρας όλμου χάσκει στον κήπο με τις
τριανταφυλλιές κι οι αναμνήσεις βουίζουν και
στροβιλίζονται στην άλλη θύελλα, *τήν άνθοποιόν
έξ έρημαίων λόφων * δεξ τα σπίτια στέκουν
ακόμη, αν όχι σε χρώμα καστανό, σ' έναν ύπνο
στην κάψα παραδομένα του μεσημεριού *
Ρώμην βιαίαν, τοῦ βροτοκτόνου σβέσαι/ Άνήρ
φανείς τε, καὶ Θεὸς προμηθεΐα * εκεχειρία.-**